

Michael Baran

AAMU

ntamo | Kansallisteatteri

AAMU

MICHAEL BARAN @ NTAMO

Aie, 2013

Näytelmän esitysoikeuksia valvoo kirjailija
Suomen Kansallisteatteri
Läntinen teatterikuja 1B
00100 Helsinki

© 2015 Michael Baran

ISBN 978-952-215-586-3

SARJA

Kansallisteatteri/ntamo 3/2015

ULKOASU

Make Copies

KANNEN KUVA

Tuomo Manninen

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2015

ntamo

www.ntamo.net

Michael Baran

AAMU

Preludi c-molli op. 10

Suomen Kansallisteatteri

ntamo

Kantaesitys Suomen Kansallisteatterin Willensaunassa
11.3.2015

Henkilöt:

Alma Knif, 75, pianisti

Alina Knif-Koivu, 57, toimittaja, Alman tytär

Aura Fuchs, 37, säveltäjä, Alman tytär

Kimmo Heinonen, 33, putkiasentaja

Paikka:

Prologi: Japanissa.

Kohtaukset: Suuren konserttitalon taiteilijalämpö.

Aika: 2015.

ALMA

En haluaisi soittaa tänään. En vähääkään. Tiedän, että konsertista tulee huono. Kaikki on päivä päivältä vaikeampaa. Ei saisi matkia itseään. Ei saisi myöskään tulla huonomaksi. Teen liikaa töitä, matkustan liikaa. Ei se sitäkään ole. Minulla ei ole ihmistä. Minulla ei ole ketään kenelle olisin tärkeä. Ihmistä, jonka kanssa elää. Lapseni ovat isoja. Heillä on oma elämänsä. En ole enää tärkeä heillekään. Se on sama asia. En tiedä. Jotain outoa tässä vain on. Ehkä se johtuu iästä. Tarvitsen myös rauhaa. En ole nukkunut. Minua hermostuttaa kauheasti. Itse asiassa ongelma on syvemmällä. En tiedä miten menetellä sen suhteen, mutta asi-

alla alkaa olla kiire. Tunnen itseni surulliseksi ja masentuneeksi. En nauti enää elämästä. En naura tarpeeksi. Yritän kovasti, mutta yritykseni eivät tuota tulosta. Kaikki tuntuu yhdentekevältä. Jotain on nyt vialla. Pahasti vialla. En osaa sanoa. En osaa selittää. Miten selittäisin? Siltä minusta vain tuntuu. Tuntuu kummalliselta. Eilen juuri ajattelin, että kaikki tuntuu epätodelliselta. Ehkä minua alkaa vähän pelottaa. Kun katselen valokuvia tuntuu kuin se olisi joku toinen. En näe itseäni sellaisena. Kuvan ihminen on lakanut olemasta. En tiedä milloin, mutta nykyhetkeen hän ei kuulu. Ulkonäkö ja olemus ei vastaa kuvaa joka minulla on itsestäni. Näen itseni toiseen aikakauteen kuuluvana. En tiedä mihin aikakauteen, mutta en ainakaan nykyhetkeen. Elämässä ei ole kyse tästä. Elämä on jotain muuta. En tiedä. En osaa sanoa.

ALINA

Aura.

AURA

Jep.

ALINA

Mitä sä täällä?

AURA

No, eiks ollut puhetta, että tavataan täällä? Kaikki.

ALINA

Oli, oli. Ajattelin tulla hyvissä ajoin virittelemään näitä, no, kaikkia näitä.

AURA

Mutta, tiedätsä, mä en voikaan nyt jäädä. Ihan totta hei mut sori. En just nyt. On pari juttua ja. Sano terveisiä.

ALINA

”Terveisiä”? Onko kaikki inkkarit kanootissa?

AURA

Miltä näyttää?

ALINA

Oletsa nukkunut?

AURA

Päikkärit sunnuntaina.

ALINA

Siitä on kolme päivää.

AURA

Onko?

ALINA

Mikset sä vastaa puhelimeen?

AURA

Vastaaahan.

Maailmankuulun pianistin Alma Knifin edessä oleva viimeinen konsertti. Alman vanhempi tytär, toimittaja Alina, joka tekee henkilökuvaa äidistään. Nuorempi tytär, säveltäjä Aura, jolta äiti on tilannut sävellyksen. Ja sattumalta paikalle osuva putkiasentaja ja harrastajarunoilija Kimmo.

Michael Baranin näytelmässä äidin ja tyttärien keskustelut kehittyvät vääjäämättä kohti yksityistä: tytärten laiminlyödyksi tulemisen ja huonommuuden tunteet, äidin taiteelle omistettu elämä, ilman rakkautta. Seuraa monitahoinen välienselvittely, jossa ulkopuolinen, mutkaton Kimmo toimii peilinä – ja enemmänkin.

Aamu on tarkkanäköinen ja raadollinen, mutta samalla lämmin ja humoristinen näytelmä lapsen ja vanhemman kipeästä suhteesta. Se kertoo myös taiteen voimasta ja merkityksestä, pelon, vihan ja rakkauden sumeasta rajapinnasta sekä anteeksiannon mahdollisuudesta.

